

over for Udlændinges efterladte, er det i og for sig en Fordel; den Risiko, vi løbe over for dem, er da noget mindre, end naar vi tage Indlændinge. Hvis man saa derimod vil sætte dette: ja, men vi have villet træffe Bestemmelsen, for at der ikke skulde være nogen Opfordring for Udlændinge til at tage Arbejde, fordi deres Enter intet Forsikringskrav have — ja, saa kommer igen den samme Betragtning frem, som ved Spørgsmaalet om, hvorvidt den private maa tage en Arbejder i Virksomhed, at Arbejderne ikke vælge frit, at den vedkommende Udlænding, som kommer hertil for at søge Arbejde, som Regel kommer her, fordi han ikke finder sig tilfreds med Forholdene hjemme og maaste ikke kan finde Beskæftigelse der i Øjeblikket. Der tilbyder sig saa nogen tilhyneladende god For tjeneste i Udlandet, og saa tager han denne, uden at undersøge den almindelige Lovgivning eller de særlige Forhold, som i denne Henseende komme til Anvendelse. Den ansøgte Paastand har altsaa i Virkeligheden ikke meget paa sig. Faren for, at en Arbejdsgiver skulde tage Udlændinge i Arbejde, naar han, som jeg nævnte, er sin egen Assurandør, er i Virkeligheden langt større, fordi han, naar han beregner, hvilken Risiko han løber, vil søge at gøre denne Risiko saa lille som mulig. Derfor have vi tilladt os at foreslaa, at denne Bestemmelse skal gaa ud. — Vi have ligeledes under Nr. 27 foreslaaet en Underændring til Flertallets Forslag under Nr. 26, hvor der er fastsat et Beregningsgrundlag for Dagpenge til Værtinge, der komme til Skade, af 300 Kr. aarlig. Vi have foreslaaet at sætte denne Sum op til 500 Kr.; thi naar man lægger 300 Kr. til Grund, vil man, da den paagældende kun faar $\frac{2}{3}$, komme til et meget ringe Bederlag som Dagpenge, et Bederlag, som ikke en Gang vil være tilstrækkeligt til dermed at betale hans Hospitalsophold, hvis saadant skulde blive nødvendigt — forudsat, at han ikke er Medlem af en Sygekasse. Jeg har saa kun tilbage at gøre et Par Bemærkninger til Mindretallets Endringsforslag under Nr. 36, som foreslaar en Tilføjeelse til § 10 om, at Statskassen i saadanne Tilfælde, hvor den vedkommende Arbejdsgiver er ude af Stand til at opfylde sine Forpligtelser over for den tilstaaede Udlænding, skal være forpligtet over for Arbejderen. Der er ikke her i Forslaget — hverken i det Forslag, som foresligger eller i de Endringer, som ere foreslaaede af Flertallet — indført nogen Forsikringsvang; man har ikke villet gaa til en Forsikringsvang. Man har overfor dette Spørgsmaal meget stærkt urgeret, at det oven i Købet i adskillige Tilfælde

kunne siges at være en Fordel, at der ikke var en saadan Forsikringsvang, fordi man derigennem snarere vilde naa det Maal, som særlig den ærede Ordfører har gjort sig til Talsmand for, og som jo for saa vidt ogsaa har sin store Berettigelse, nemlig dette, at Loven vilde komme til at virke som en Hindring mod Ulykkestilfælde, til Forebyggelse af Ulykkestilfælde. Naar man træffer Foranstaltninger for at undgaa Ulykkestilfælde, vil man sige: saa kunne vi nok løbe denne Risiko, da Chancen for, at der sker noget, er saa ringe, at vi ikke ville udsætte os for at dele Risikoer med en Forsikringsforening, et Selskab sammen med mange andre, som ikke foretage de samme Forsigtighedsforanstaltninger, som vi have sat os i Udgift for. Der er altsaa ikke nogen Forsikringsvang, og som Folge deraf kan der selvfølgelig komme til at foreligge saadanne Tilfælde, hvor vedkommende ikke er dækket og ikke kan honorere den Stadeserstatning, han skal yde til en tilstaaede Udlænding. Men saa synes vi, at naar man ellers giver disse Arbejdere et Krav, bør det ogsaa være garanteret, at dette Krav i alle Tilfælde bliver honoreret. Jeg antager ganske sikkert, at man, naar der fremkom Ulykkestilfælde, hvor det viste sig, at de vedkommende Arbejdere ikke fik nogen Understøttelse, fordi deres Arbejdsherre havde undladt at forsikre, eller det Forsikringselskab, i hvilket han havde forsikret, var insolvent, saa vilde sige: Ja, saa maa vi træffe nogle Bestemmelser derimod, vi maa tage denne Lov op paa ny og undersøge, om vi ikke kunne afhjælpe dette Forhold. Jeg er temmelig sikker paa, at dette nok vilde ske, men jeg er derimod ikke sikker paa, at de vedkommende, som vare komne til Skade, eller deres efterladte vilde erholde nogen Erstatning, og vi have derfor tilladt os at foreslaa, at Staten i saa Tilfælde skal træde til, hvorved opnaas, at Arbejderne ere sikrede. Jeg tænker, at man, naar Staten saaledes i et eller flere Tilfælde har maattet træde til, fra Regeringens Side da vil søge at råde Bod paa denne Ordning, som naturligvis i sig selv maa siges at være noget irrationel, og at man vil søge at forandre Loven saaledes, at Staten ikke kommer til at betale for den Enteltes efterladte, fordi andre ere ude af Stand til at betale. Men naar man nu vedtager denne Lov som et første Forsøg, bør man i alt Fald sikre de vedkommende, som komme til Skade, at de saa den Understøttelse, som de have Krav paa i Henhold til Loven. Sa, med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale ærede Medlemmer at stemme for de af det Mindretal,